

Un număr vechi 1 leu

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: I. N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Strălnăitatea: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-ună înainte

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI

6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6
Vis-à-vis de Palatul Justiției

Toți Domni abonați cari 'și-au schimbat domiciliul cu ocazia sf. Gheorghe, sunt rugați a ne avisa prin o carte poștală de noua d-lor adresă, pentru a putea primi regulat ziarul.

SUMAR:

Legea din 13 Martie 1902 asupra libertății individuale, (urmare) de d-l I. Tanoviceanu.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ:

Curtea de casație, secția I: C. Stabil și Matache Georgescu cu Victoria Athanasiu și alții (poprire);

Idem, secția II: Alice și Dimitru Lecca cu G. N. Duca; Judecătoria ocolului Urlați: Iancu S. Niculescu cu Nicu Constantinidis cu o Observație;

Judecătoria ocolului I Ploești: Petre Niculescu cu Vasile Călin;

Bibliografie.

LEGEA DIN 13 MARTIE 1902

asupra

LIBERTĂȚII INDIVIDUALE

Il y a une épreuve infaillible pour juger de la sagesse d'une loi, elle consiste à se demander, si la loi proposée tend à mettre plus d'égalité entre les citoyens. Est-elle propre à produire cet effet? Ne balancez point à la juger très bonne; elle corrigera nécessairement plusieurs abus et procurera plusieurs avantages. — De Mably. Ouvres complètes. Paris 1794—95, t. IX, p. 316

(Urmare și fine) (*)

IV

După articolele 95 și 96 se pare că secretul nu durează de cât până la primul interogator sau cel mult în timp de 20 de zile.

În adevăr, art. 95 spune că: *îndată după interogator*, inculpatul poate comunica cu apărătorul său, fiind numai *supravegheat ca să nu fugă*; iar art. 96 permite judecătorului în interesul instrucțiunii să interzică inculpatului *ori-ce comunicare cu veri-ce persoană* pe termen de 10 zile, care va putea fi prelungit cu încă 10 zile.

Se pare dar după articolele 95 și 96 că secretul instrucțiunii e absolut și că el poate dura cel mult 20 de zile.

(*) Vezi *Curierul Judiciar*, No. 28 și 29 din 1903.

Însă Ministrul justiției a spus formal în aplauzele Camerii și a repetat-o și prin circulara sa din 16 Martie 1902 adresată procurorilor și judecătorilor de instrucțiune, că interdicțiunea de a comunica nu se raportează și avocatului consilier al inculpatului.

Mărturisim că erea foarte multă trebuință să se facă această declarațiune categorică, fiind-că nimeni n'ar fi putut să ghicească acest lucru citind articolele 95 și 96!

Și n'ar fi putut să creadă acest lucru, nici după textul legii, nici după rațiune.

După textul legii, fiind-că după ce articolul 95 permite comunicațiunea *cu apărătorul îndată după interogator*; art. 96 adaugă: când *însă* interesul instrucțiunii o va cere, judecătorul poate interzice inculpatului *ori-ce comunicare cu veri-ce persoană* pe termen de 10 zile, etc. Evident că art. 96 se referă tocmai la apărător, fiind-că art. 95 nu vorbește de alte persoane și conjucțiunea *însă* probează în destul legătura dintre aceste două articole. Pe de altă parte termenii acestui articol sunt absoluți și categorici: *ori-ce comunicare cu veri-ce persoană*.

După rațiune fiind-că dacă secretul e necesar instrucțiunii pentru ca să poată aduna oare-care probe, el e necesar față cu toată lumea și *mai cu seamă cu avocatul inculpatului* care nu trebuie pus între interesul și datoria sa.

Cum și-a motivat însă d. Stoicescu ciudata și periculoasa sa interpretațiune a legii?

Foarte ușor!

Legea din 13 Martie 1902 avea, permită-mi-se expresiunea, chichițe sau șurupuri, iar autorul ei era un abil avocat. D. Stoicescu sucind articolele; a terminat ast-fel discursul său de la Cameră:

«Art. 111 vă spune: arestatul va avea tot-dauna facultatea de a trimite scrisori închise ministrului de justiție și magistraților care instruesc afacerea.

«*Prin urmare* ministrul de justiție, **consilierul avocat**, magistratul, pot să comunice cu prevenitul chiar în timpul în care el este pus la secret».

Acest *prin urmare* și formula *consilierul avocat*, sunt superbe ca logică și finețe de interpretațiune.

Legea vorbește de ministru și de judecător de instrucțiune, persoane desinteresate, care sunt chemate să vegheze la apărarea societății, iar d. Stoicescu bagă între dânsii și pe avocați care sunt mai tot-dauna interesați și adese ori sunt siliți să lupte nu pentru apărarea societății, ci pentru apărarea pungașilor și ucigașilor!

Dacă Ministrul voia să fie clar și sincer, așa ca legea să nu aibă trebuință de interpretare iar d-sa de desvinovățire, erea foarte ușor să aiaogă în art. 96 numai trei cuvinte «afară de avocat».

De ce nu a făcut acest lucru ?

În zadar ministrul aleargă la subtilități, invocând art. 111 ; rău acest articol stabilește o derogare la secretul instrucțiunii amestecând pe ministrul de justiție în afacerile penale. Dar ori-cum ar fi, art. 111, este o derogare, o excepție la regula secretului instrucțiunii pusă atât de formal în art. 96, și știut este că excepțiile sunt *strictissimae interpretationis*, mai ales când regula este clară și categorică. O excepție fără text de lege și fără cel puțin să aibă spiritul legii în favoarea sa e o monstruositate !

Se vede că și d. Stoicescu a înțeles acest lucru, fiind-că în circulara sa către procurorii și judecătorii de instrucție nu se mai referă la art. 111, ci motivează ast-fel interpretarea d-sale.

«În art. 8 al legii franceze din 1897 este următoarea dispoziție finală: «*En aucun cas, l'interdiction de communiquer ne saurait s'appliquer en conseil de l'inculpé*». Termenii generali, în care este conceput art. 95 din legea ce punem în aplicare, am crezut că fac inutilă o asemenea dispoziție».

Oare așa să fie ?

Legea franceză poate să fie rea, nerațională, însă ea e foarte clară. Dupe ce spune că judecătorul de instrucție poate ordona secretul pentru 10 zile și apoi pentru încă 10, același articol adaogă că interdicțiunea de a comunica nu se aplică avocatului inculpatului.

La noi legea e cu totul alt-fel redactată, de ce dar ministrul se referă la legea franceză ?

Și de ce în circulară nu se mai vorbește de faimosul art. 111 ? Dacă argumentul tras din art. 111 e bun de ce nu s'a reproduș în circulară, iar dacă este rău pentru-ce s'a invocat la Cameră ?

Prin urmare ; cestiunea secretului instrucțiunii e foarte obscură : dupe textul legii ; așa cum a fost votat de Senat, secretul instrucțiunii poate dura până la 20 de zile ; dupe comentarea oficială a legii de către ministrul de justiție în ședința Camerei din 23 Februarie 1902, și dupe circulara din 16 Martie același an, secretul nu există de cât până la luarea primului interogator.

Ast-fel fiind, cea mai de căpetenie inovație a legii, poate da naștere la dificultăți, fiind-că autorul ei nu a fost sincer și consecințe cu sine însuși. Pe de o parte, d. Stoicescu a voit să-și atragă simpatiile înaintașilor de la Cameră, însă pe de altă parte, s'a temut să nu sperie prudența bătrânilor de la Senat. De aceea a dat legii o redacție cumpătată și rațională, contra căreia n'avea nimini nimic de zis ; îndată însă ce a ajuns la Cameră în mijlocul prietinelor săi, a lepădat masca și a dat legii o interpretare vădit protivnică redacțiunii sale (23).

Procesul verbal al ședinței Camerei arată că deputații au aplaudat această interpretare.

Cred și eu !

Deputații aplaudată jongleria legislativă a logo-

(23) Această dificultate a relevat-o și d. Ionescu Dolj procuror la Trib. Ilfov, într'un studiu publicat în *Curierul Judiciar*, No. 4, din 16 Ianuarie 1903, fără ca să l' dea o soluție.

fătului dreptății și abila tragere pe sfoară a Senatului !

D. Stoicescu însă trebuie să recunoască împreună cu mine, că această finețe de avocat este în realitate o adevărată incorectitudine constituțională.

* * *

Și ministrul nu s'a mărginit aci în ciudata și nelegală sa interpretare.

Densul a afirmat la Cameră că «*avocatul poate asista pe prevenit la instrucție*», dupe ce s'a luat interogatoriul.

Ce a voit să zică d. Stoicescu prin aceste cuvinte ?

Dacă d-sa a înțeles că avocatul va putea asista pe inculpat în desbaterile asupra liberării sale provisorie, nu avem nimic de zis, fiind-că lucrul e prevăzut formal prin art. 98 al legii, și, dupe cum am spus, toată lumea e de acord să se dea acest drept inculpatului arestat.

Dar d. Stoicescu pare a fi înțeles alt-fel lucrurile ; densul pare că voește să facă din avocat un martur și un ajutor în tot timpul instrucțiunii, dupe luarea interogatoriului.

Iată ce ne spune în discursul său la Cameră : «*Un lucru este cert : consilierul este considerat ca având un oficiu înalt, care nu caută să rătăcească instrucțiunea, ci să o lumineze ; rolul avocatului este ca și acela al judecătorului*. Dupe interogator el va putea asista pe prevenit la instrucție ; va putea comunica cu densul chiar dacă e pus la secret, însă numai în prezența judecătorului său agenților propuși în acest scop».

Mai întâi contestăm afirmațiunea că *rolul avocatului este ca și acela al judecătorului*. Aceasta e inexact ! Judecătorul caută să afle adevărul, iar avocatul are de misiune să apere interesele inculpatului. Și probă că nu au același rol, e că însuși d. Stoicescu nu permite avocatului ca să asiste la interogator, de unde adese-ori depinde soarta inculpatului. Dacă rolul avocatului este același ca al judecătorului, pentru-ce ministrul l' înlătură de la cel mai important act al instrucțiunii ?

Prin urmare, afirmațiunea ministrului, e o simplă frasă de avocat, menită să atragă aplausele altor avocați.

Însă, ori-cât ar fi de neexactă această afirmație, nu e mai puțin adevărat că din ea d. Stoicescu trage consecința că *avocatul poate asista pe prevenit la instrucție*.

Aceasta e și vag și foarte grav.

E vag, fiind-că nu spune la ce anume acte poate asista avocatul ; poate el asista la interogatorii, afară de cel dintâi, la ascultări de marturi, la confruntări, la cercetări locale etc ?

Va avea dreptul să ia cuvântul ca în Franța (art. 9 al legii din 8 Decembrie 1897) sau va fi un simplu martur mut al interogatoriului și al celor-l'alte acte de procedură ?

Iată cestiuni pe care le ridică cuvintele interpretative ale ministrului, și asupra cărora e foarte greu a da o soluție sigură. În Franța ele sunt rezolvate expres de legiuitor, la noi e cu neputință a da un respuns sigur.

Adaog că sunt foarte grave cuvintele ministrului că rolul avocatului fiind ca și acela al judecă-

torului, el poate asista pe prevenit la instrucțiune.

În adevăr, dacă judecătorul de instrucțiune nu se va putea mișca de cât în tovărășia avocaților, adesea el va avea niște ghiulele legate la picioare, care une-orî vor fi atât de mari în cât 'l vor împedeca să se miște, și aceasta în paguba descoperirii adevărului. Și interogatorului și depozițiunile de marturi și cercetările la fața locului, vor putea fi zădărnice de avocați, al căror rol, ori-ce ar zice d. Stoicescu, e să apere pe inculpați, iar nu să ajute la descoperirea adevărului⁽²⁴⁾.

Aveam dar dreptul să afirm că d. Stoicescu prin interpretarea legii la Cameră, a păcălit pe Senat care de sigur că alt-fel a înțeles legea.

* * *

Și fiind-că a mers lucrul pe tragere pe sfoară și magistrații la rândul lor au tras pe sfoară principala reformă sau mai bine zis abila interpretare a d-lui C. Stoicescu.

În adevăr, cum s'a aplicat în practică legea din 13 Martie 1902?

Se știe că în afacerea fraudelor de la ministerul de finanțe, interdicțiunea de a comunica s'a aplicat și avocaților în timpul celor 20 de zile.

Maî mult de cât atât.

Au trecut cele două-zeci de zile și totuși nu s'a ridicat încă secretul, căci nu s'a dat arestațiilor dreptul de a comunica liber cu ori-cine vor voi cu simpla restricțiune, prevăzută de art. 95 de a fi supravegheați să nu fugă. Dupe 20 de zile s'a permis arestațiilor să comunice cu rudele, însă numai în prezența judecătorului de instrucțiune, ceea-ce de sigur e tot o ținere de secret, iar nu o simplă priveghere să nu fugă, căci pentru aceasta nu este necesară prezența judecătorului de instrucțiune.

Unul din principalii magistrați care s'a ocupat și se ocupă cu fraudele de la finanțe, 'mî mărturisise cu sinceritate că legea din 13 Martie 1902, nu s'a aplicat și nici nu se va aplica, din cauză că dacă s'ar face acest lucru s'ar compromite interesele instrucțiunii. Iată unul din inconvenientele, și de sigur nu cel mai mic, al legilor neraționale. Ele silesc și chiar deprind pe judecători cu călcarea legii, și o dată porniți pe această cărare, rare-orî ei știu să păstreze măsura cuvenită și să se oprească la timp. Când legiuitorul, care e capul societății părăsește calea cea dreaptă, întregul corp social resimte tristele efecte ale nemintășiei sale.

* * *

Dar mai e ceva.

Legea d-lui Stoicescu e o lege neegalitară sau mai bine zis plutocratică.

În luna August, anul trecut, pe când mă duceam să iaș parte la Congresul Uniunii internaționale de drept penal de la Petersburg, întâlnind pe unul

din foștii mei elevi, astăzi judecător de instrucțiune într'un oraș important al țării, am voit să mă informez de aplicațiunea legii din 13 Martie 1902, și l'am întrebat care e părerea sa despre lege.

— N'o cunosc, 'mî-a răspuns dînsul, n'am aplicat'o nici-o dată.

— Cum se poate? l'am întrebat eu cu mirare, v'ați pus în revoltă contra legii fiind-că o credeți rea?!

— Nu, de loc, 'mî răspunde judecătorul de instrucțiune, cu un sânge rece care contrasta cu mirarea mea, n'am aplicat'o pur și simplu fiind-că n'am avut ocaziunea să o aplic. Clienții mei fiind săraci n'au putut să plătească un avocat la instrucțiune, și de aceea nici-unul nu mî-a cerut să comunice cu un avocat, cum le dă drept legea.

Și așa este în realitate.

Cea mai mare parte a arestațiilor de abia au bani să plătească pe avocat când se judecă procesul lor în fond, cu atât mai puțin nu au ei mijloace ca să plătească un avocat la instrucțiune, atunci când e vorba ca ei să obțină libertatea provisorie.

Sunt însă, ce e drept, unii care pot să plătească două serii de avocați, sau mai bine zis două apărări, una la instrucțiune ca să scape de arestul preventiv, și alta la judecată ca să evite condamnatiunea și închisoarea corecțională sau criminală.

Dar mă întreb: e bine că în aceiași societate unul să aibă două apărări, pe când altul nu are nici-una?

Și băgați de seamă că acel care are două apărări, e poate tocmai acela care ar merita să nu aibă nici-una, fiind-că avînd tot ce-i trebuia în societate și fiind unul din privilegiații soartei, în loc să dea exemplu de respectul legilor, el din contră le-a violat, și prin pozițiunea sa socială a dat un rău exemplu, cu mult mai periculos de cât al omului de jos.

Și acest om, va avea două apărări, una la instrucțiune și alta la judecată, pe când omul sărac nu va avea nici-una!

Aceasta o nîmiș egalitatea înaintea legii, frumoasă egalitate modernă!

Da, aveți dreptate!

Săracul are și el drept să fie apărat de două ori, prin urmare de ce să poate plînge? Că n'are cu ce să plătească pe avocați?

Treaba lui!

Cine l'a obligat să fie sărac? Pună-se pe muncă, adune bani, fure chiar, dar să fure mult, ca să poată plăti gras apărarea, și atunci legea din 13 Martie 1902, va fi și pentru el de mare folos!

Ast-fel de legi face d. C. Stoicescu dupe ce a devenit stăpînul mai multor milioane, ast-fel de legi votează cu aplause vechii mei prieteni C. Mille și Vas. Morțun, cu care multe visuri frumoase am visat în Paris, și fostul meu elev d. Const. Sterea, căruia alt-fel de idei i-am propovedit de pe catedra de profesor; ast fel de legi votează democrații falși care vor să arunce pulbere de aur în ochii poporului și democrații sinceri din care unii nu citesc iar alții nu cugetă.

Cum să nu critice cine-va cu asprime o lege monstroasă, care continuă să dea acelora care deja au de ajuns?

În secolul al XVIII-lea abatele de Mably zicea

(24) D. A. Normand, profesor la Universitatea din Poitiers de și e susținător al legii franceze din 8 Decembrie 1897, recunoaște totuși «si le législateur de 1897, comme l'assemblée constituante a assuré les droits de la défense et le respect de la liberté individuelle, il a peut être compromis les droits de la poursuite et les nécessités de la répression pénale. Reforme de l'instruction criminelle, Paris 1899, p. 20.

că e mijloc sigur de a cunoaște când o lege este înțeleaptă; dacă legea tinde să pună mai multă egalitate între oameni, fără îndoială, zicea densusul, că e foarte bună, va corecta multe absurzi și va procura multe avantagii⁽²⁵⁾.

Ei bine! legea așa zisă a libertății individuale nu tinde să stabilească egalitatea între oameni, ci din contră mărește și mai mult inegalitatea ce există înainte între bogat și sărac în privința apărării în materie penală. Noi am văzut aplicarea acestei legi în țara noastră; ea e scandalosă! Abia s'a aplicat de 2 sau 3 ori de câte-va tribunale și tocmai atunci când întreaga opinie publică era revoltată contra inculpaților.

În zadar s'a evocat *Magna Charta* și *Habeas Corpus*; acestea au fost legi democratice, iar nu plutocratice ca legea d-lui Stoicescu.

Când *Magna Charta* din anul 1215 zicea aceste cuvinte în latineasca ei barbară, care după lordul Brougham valorau cât toți clasicii împreună:

«Nullus liber homo capiatur vel imprisonetur . . . nisi per legale iudicium parium suorum vel per legem terrae» (art. 39),⁽²⁶⁾ toată lumea, nobilul ca și nenobilul, avutul ca și săracul, puteau să se bucure de dispozițiunea legii. De asemenea, când mai târziu, după o trecere de aproape 5 secole, legea *Habeas Corpus* a dispus că ori-ce arestat are drept să ceară să fie dus la judecător în timpul cel mai scurt, spre a se pronunța în privința libertății sale provisorie⁽²⁷⁾; măsura era cât se poate de înțeleaptă, fiind-că toată lumea se putea folosi de ea dar nu numai cei cari au bani mulți, ca să plătească pe avocați.

Nu tot așa este și cu legea libertății individuale a d-lui Stoicescu, ea nu poate folosi de cât bogaților; pentru săraci ea e inexistentă, mai ales într-o țară în care nu este asistența judiciară.

Insuși marele penalist german Mittermaer, care este un admirator al procedurii penale engleze, recunoaște că săracii nu pot profita de dispozițiunile legii relative la asistența avocatului la instrucțiune. Iată ce scrie el în această privință:

«Dacă ne întrebăm în ce informarea preparatorie oferă în Anglita mai multe garanții pentru apărarea acusatului, sare în ochi mai întâi că una din aceste garanții constă în acea că marturii trebuie să fie ascultați în prezența lui și că el poate să le pună ori-ce cesiune.

«Însă cea mai însemnată este de sigur facultatea de a fi asistat de un apărător și de a putea face să se asculte marturii de apărare. Este totuși rău că numai acusatul care are oare-care avere poate să se folosească de această facultate din cauza necesității de a plăti un apărător, și de a chema cu cheltuelile sale marturii. Nu este destul de îngrijită de lege apărarea săracului care nu găsește apărător spre a-l asista și este în neputință de a cita marturii dacă ei nu vin de bună voe, ceea-ce se întâmplă rar⁽²⁸⁾.

Același lucru l'a spus D-l Darlan fost ministru de justiție, în ședința camerei franceze din 24 Mai 1897 și D-l G. Berry deputat în ședința din 12 Noembrie același an.⁽²⁹⁾

De aceia în congresul Uniunii internaționale de drept penal de la Pesta, D-l Eug. de Balogh, profesor la Universitatea din Pesta, a propus că dacă se admite asistența avocatului la instrucțiune, cel puțin să se instituiască un apărător public, precum există și un acuzator public, care ar fi folositor pentru apărarea săracilor, în timpul instrucțiunii. Negreșit că aceasta nu poate fi un ideal, fiind-că alt-fel luptă apărătorul oficios și alt-fel avocatul plătit. În interesul egalității înaintea legii penale noi am crezut că trebuie să mergem mai departe de cât D-l Eug. de Balogh și am propus că dacă se admite instituirea apărătorului public la instrucțiune, acest apărător ca și acuzatorul public să fie unul și același pentru toți, și prin urmare să nu se permită și avocatul plătit la instrucțiune alături cu apărătorul public.

Această părere a noastră pe care d. Simons profesor de drept penal la Universitatea din Utrecht o califică de socialistă⁽³⁰⁾, a fost combătută de densusul în numele libertății prin raportul său către Congresul Uniunii Internaționale de drept penal de la Petersburg:

«On a tiré la conséquence fatale de son système; on a voulu supprimer la faculté pour l'accusé de se choisir lui même son avocat au lieu ou à côté du défenseur public. Je proteste, vivement contre une telle mesure, qu'on defend au nom de l'égalité mais qui détruit la liberté, qui blesse les droits de l'individu, qui prend au barreau le moyen de rester le gardien de la liberté individuelle, le défenseur des droits privés contre l'Etat omnipotent, contre les prétentions trop fortes de l'intérêt public. La défenseur public serait une innovation très dangereuse.

«Je ne nierai pas qu'avec l'extension des droits de la défense celui qui peut payer ait quelque avantage⁽³¹⁾ sur celui qui ne le peut pas, mais cette inégalité se montre partout et restera tant que nous ne jouissons pas de l'état de salut collectiviste au socialiste⁽³²⁾.

D-l Stoicescu n'a admis, nu zic părerea noastră socialistă după d-l Simons, dar nici părerea mai moderată a colegului nostru de la Universitatea din Pesta d-l Eug. de Balogh. Nu s'a îngrijit nici chiar să dea săracului un avocat din oficiu cum îi dă legea franceză din 8 Decembrie 1897 (art. 3); ci s'a mulțumit să îi dea dreptul său libertatea de a fi asistat de un avocat dacă va avea cu ce să-l plătească.

Nu s'a gândit un singur moment democratul ministru de justiție, că nu toată lumea are mijloace ca să plătească un apărător la instrucțiune, și că unii nu pot să-l plătească nici chiar la judecată, cu atât mai puțin la instrucțiune.

Desmosteniții cer pământ și li se răspunde:

⁽²⁵⁾ Vezi Dagalier et Bazenet. La reforme de l'instruction criminelle. Paris, 1898, p. 31 și 303.

⁽²⁶⁾ Un d. Teodorescu de la «Adevărul» a calificat-o reacționară! Ce vrei? Om progresist! Și mai ales învățat și inteligent!

⁽²⁷⁾ Nu oare-care (quelque) ci foarte mare.

⁽²⁸⁾ Bulletin de l'Union internationale du droit penal, Berlin 1902, X-em vol. livraison, I, p. 96.

⁽²⁵⁾ De Mably. Collection complète des oeuvres de la législation ou Principes des lois. Paris. 1794-95, p. 316, t. IX.

⁽²⁶⁾ «Nici-un om liber nu poate fi arestat și pus în închisoare. . . . de cât cu judecata parilor săi și conform legilor țării».

⁽²⁷⁾ Vezi ed. Fischel, La Constitution d'Angleterre, trad. par Fogel, Paris 1864, t. I, p. 162 și urm. D. Hume, Histoire d'Angleterre trad. par Campenon. Paris 1839, t. VI, p. 362 și urm.

⁽²⁸⁾ C. I. A. Mittermaier, Traité de la procédure criminelle en Angleterre etc., trad. par. A. Chautard, Paris 1868, p. 207.

— Sunteți liberi să cumpărați.

Ei cer pâine și li se răspunde:

— Sunteți liberi să o câștigați prin munca voastră.
Cer lucru și li se răspunde:

— Sunteți liberi să găsiți.

Cer în fine dreptate și egalitate și li se răspunde:

— Aveți libertate, în libertate e totul; libertatea e cel mai scump dintre lucruri!

Nu se poate o mai mare ironie, o mai mare batjocoră a drepturilor celor mai sfinte!

Sărăcii și poporul în general ar avea dreptul să zică d-lui Stoicescu și la mai mulți din mai marii pământului aceste cuvinte:

— Ne tot îmbiați cu libertăți; vă foarte mulțumim de bună-voință, dar vă rugăm să ne mai slăbiți cu ele, căci au început să ne înăbușească.

Cei mari au libertatea să ne robească, pungașii au libertatea să ne înșele și să ne ia puținul bun ce am agonisit, iar nouă ne-ați lăsat libertatea de a ne plânge fiind-că muncim pentru toți și suntem nedreptățiți de toți! E mai bine de un veac de când se tot vorbește de libertate; ați dat'o tutulor până și chiar rău făcătorilor. Acum ar fi timpul a vă gândi puțin și la egalitate, cel de al doilea punct al programului, pe care l'ați cam uitat și care ne ar folosi mai mult de cât libertățile cu care ne ați înzestrat. Căci ce însemnează toate libertățile pentru acel care este robul sărăciei?

Un prieten al poporului, care are însă și calitatea că e o inteligență superioară—d. G. Tarde—zicea cu drept cuvânt: «Soyer révolutionnaires en science sociale, mais conservateurs en politique et en justice criminelle»⁽⁸³⁾.

Democrații români fac tocmai contrariul.

* * *

Mai este un motiv care ne face să fim în contra legei din 13 Martie 1902.

Nu era timpul acum de a face o astfel de lege care chiar de ar fi în favoarea nevinovaților, însă e de natură să încurajeze pe rău făcătorii.

Negreșit că d. Stoicescu care a găsit de cuviință să suprima biuroul statistic de la ministerul de justiție, și care prin mijlocirea finului său d. Stelian Popescu ne-a asigurat că țara noastră merge bine sub raportul criminalității, negreșit zic, că d. Stoicescu lucra cu inima curată. Din nenorocire însă pentru dânsul, și mai ales pentru țară, criminalitatea noastră s'a îndoit în ultimii zece ani (de la 13.35 la 25.91 la mie). Acest lucru l'a spus d. deputat G. Esarcu d-lui Stoicescu în ședința camerei deputaților și l'am arătat și noi, basându-ne pe publicațiunile oficiale ale ministerului de justiție din ultimii zece ani⁽⁸⁴⁾.

Nu există însă mai rău surd de cât cel care nu voește să audă; de aceia fostul ministru de justiție a suprimat biuroul statistic din ministerul de justiție și pe de altă parte ne-a anunțat sau mai bine zis ne-a amenințat că nu face ultimul pas relativ la modificarea procedurii penale «ci din potrivă este primul pas care l'facem spre progres și cred că vom aduce alte ameliorări și

mai înainte ca să asigurăm și mai temeinic libertatea individuală».

În ședința Camerei deputaților din 23 Februarie 1902 când a spus aceste cuvinte d. Stoicescu a adăugat:

«Aceste proiecte de legi vedeți că le desgrop unul câte unul din vechile mele lucrări».

Să ne ferească Dumnezeu de îndeplinirea acestor amenințări, de care nu pot să se bucure de cât scelerității și câtă va inconștienți animați ce e drept de bune intențiuni. Ca ministrul C. Stoicescu să fie de părere că avocatul C. Stoicescu e cel mai mare jurisconsult al țării dacă nu al Europei și că din primul moment, din cea mai fragetă tinerețe el a găsit soluțiunea cea mai rațională a tutulor problemelor penale, lucru nu este de loc de mirare fiind-că mai toți oamenii chiar cei mai inteligenți sunt aplecați să aibă o idee exagerată de valoarea personalității lor și să o pună în relief. Este însă regretabil ca țara întreagă să sufere pentru ca un domn ministru să-și facă gloria de a fi un Lycurg sau un Minos precoce. Este iarăși foarte regretabil ca parlamentul țării să devină un câmp de întrecere în care partidele politice pare că luptă să ia premiul nu pentru protecțiunea oamenilor cinstiți, ci pentru protecțiunea sceleratilor, nu pentru scăderea ci pentru înmulțirea criminalității.

De aceia terminând voi reproduce din nou cuvintele D-lui Garofalo, pe care le-am citat de mai multe ori, și le voi repeta neconținut până când vor intra în urechile guvernanților noștri:

«Poporul vede că codicele, procedura până și putearea judecătorească ocrotesc mai mult pe rău făcător în potriua societății de cât pe societate în potriua lui. E de datoră oamenilor de stat să restorne acești termeni și să justifice jertfirea anuală a câtor-va sute de milioane cheltuite în mod atât de nefolositor, nu pentru a combate infracțiunea, ci pentru a îndeplini ideile juriștilor, cărora în mod greșit le-a fost dat până astăzi, monopolul științei penale»⁽⁸⁵⁾.

I. Tanoviceanu

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

CURTEA DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția I

Audiența de la 20 Ianuarie 1903

Președenția D-lui GR. LAHOVARI, Președinte

Dr. C. Stăbil și Matache Georgescu cu Victoria Atanasiu, Al. G. Atanasiu soț pentru autorizare, Grefierul trib. Ilfov s. Notariat și Ion A. Brătescu

Poprire.— Urmărire imobiliară. — Venzarea silită a unui imobil.—Depunerea prețului la Casa de Depuneri și Consemnații. — Poprire asupra acestui preț. — Dacă trebuie făcută în mâna directorului casei sau în mâna grefierului tribunalului.— (Art. 585 și 586 Pr. civ.; art. 45 legea organ. judecătorești).

Casa de Depuneri și Consemnații neputând libera banii proveniți din venzarea silită a imobilelor, al cărui preț se depune la acea casă, de cât după ordinul tribunalului și în modul cum

⁽⁸³⁾ Philosophie pénale 2 ed. Paris Lyon 1891, p. 427.

⁽⁸⁴⁾ România sub raportul moral. București, 1902, în Analele Academiei române, Seria II, T. XXIV.

⁽⁸⁵⁾ R. Garofalo. Criminologia. Torino, 1891, ed. 2-a, p. XXIII.

a ordonanțat el plata, tribunalul este în realitate deținătorul prețului dobândit din vânzarea silită a imobilelor, iar greșierul fiind depositarul judecătoresc și deținătorul chitanței Casei de Depuneră și Consemnațiunii, în mâinele lui urmează a se face popririle asupra acelu preț iar nu în mâinele Administratorului Casei de Depuneră și Consemnațiunii.

Decisiunea 21/903.—Casată, decisiunea Curții de apel din București, s. II cu No. 167/902, după recursul făcut de Dr. C. Stabil ș. a. în proces cu Victoria Atanasiu ș. a.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier Gh. Liciu;

Pe d-l avocat I. B. Constantinescu, în desvoltarea motivelor de casare, și

Pe d-l avocat I. A. Brătescu în combateri.

Asupra motivului I de casare:

«Exces de putere și violarea art. 585 Pr. civ. comb. cu art. 45 din legea org. judecătorești. După dispozițiile art. 585 Pr. civ. tribunalul este orânduit să ordonațeze plata valorilor prinse de vânzările silită a imobilului și să emită mandatul de plată a acelor valori coprinse în recepția cuvenită a Casei de Depuneră aflată în mâinele depositarului său greșierului trib. recunoscut și de majoritate și de minoritatea Curței și de legea organică judecătorească. Iar după dispozițiile art. 586, Casa de Depuneră efectuează plata mandatelor ordonanțate de trib. celor în drept desemnați de trib.»

Având în vedere că Doctorul C. Stabil a făcut poprire până la concurența sumei de 3000 lei, pe banii resultați din vânzarea silită a imobilului din strada Stelea No. 24, iar Curtea de apel a invalidat această poprire ca neregulată făcută, sub cuvânt că poprirea s'a făcut în mâinele greșierului tribunalului de notariat de Ilfov, iar nu în mâinele administratorului Casei de Depuneră și Consemnațiunii, deținătorul banilor;

Considerând că deși prețul provenit din vânzarea silită a imobilelor se depune la Casa de Depuneră și Consemnațiunii, însă distribuția acestui preț și liberarea banilor nu se poate face de cât cu învoirea și după ordonanțarea tribunalului conform art. 585 și 586 Pr. civilă; Că, de altă parte, conform art. 45 din legea organizării judecătorești, greșierul este depositarul tribunalului, pentru toate actele și valorile ce îi sunt încredințate;

Considerând că din combinarea acestor texte de lege rezultă, că Casa de Depuneră și Consemnațiunii ne putând libera banii de cât după ordinul tribunalului și în modul cum a ordonanțat el plata, tribunalul este în realitate deținătorul prețului dobândit din vânzarea silită a imobilelor, iar greșierul fiind depositarul judecătoresc și deținătorul chitanței Casei de Depuneră și Consemnațiunii, în mâinele lui urmează a se face popririle asupra prețului provenit din vânzarea silită a imobilelor;

Considerând că Curtea de apel invalidând poprirea făcută în condițiunile de mai sus a Dr. C. Stabil, a violat sus-menționatele texte de lege, și deci mijlocul de casare este întemeiat.

Pentru acele motive, Curtea, casează, etc.

INALTA CURTE DE CASATIE ȘI JUSTITIE, Secția II

Audiența de la 26 Iunie 1902

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

Alice și Dimitrie I. Lecca cu G. N. Duca

Vindere-cumpărare.—Vânzarea unei păduri spre exploatare.—Nepunerea în cunoștința a cumpărătorului

de către vânzător că pădurea este supusă regimului silvic.—Neamenagiarea ei conform Codului silvic.—Motiv de resiliere.—(Art. 4, 14 și 30 din Codul silvic).

Faptul că vânzătorul unei păduri nu a făcut cunoscut cumpărătorului că pădurea ce i-a vândut pentru exploatare este supusă regimului silvic, și dacă acea pădure nu era amenagiată așa cum prescrie art. 4 din Codul silvic, acest fapt este un motiv legal pentru cumpărător de a obține resilierea vânzării, întru cât densusul nu se poate folosi de exploatare de cât cu riscul de a fi oprit de autoritatea în drept și de a fi supus penalității prescise de art. 14 din Codul silvic, și o autorizație provisorie dată de Ministerul domeniilor, cu avisul consiliului tehnic superior al acelu Minister, nu poate ține locul formelor prescise de art. 30 din Codul silvic, pentru ca cumpărătorul să înceapă și să continue exploatarea, de oare-ce în privința amenagiării unei păduri acel consiliu nu are putere de la lege a da asemenea autorizațiunii, singura formalitate fiind pentru aceasta cea prescisa de art. 4 din Codul silvic, adică să existe un decret regal care să autorise amenagiarea pădurei.

Decisiunea 279/902.—Respins recursul făcut de Alice și Dimitrie Lecca contra decisei comerciale a Curței de apel din București, secția II, No. 191/901, dată în proces cu G. N. Duca.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier I. Prodan;

Pe d-l Tache Ionescu, M. Ferichide și Rosenthal, în desvoltarea motivelor de casare;

Pe d-l C. G. Disescu, avocatul intimatului, în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului I și al II-lea:

I. «Omisiune esențială.—Violarea art. 30 paragraful 2 și alin final, Codul silvic, și exces de putere;

«Curtea pentru a stabili culpa d-nei Lecca și a exonera pe Duca de răspundere, pretinde că Duca a fost în imposibilitate și legală și de fapt, de a începe exploatarea pădurilor din cauza lipsei unui amenajament;

«Asupra imposibilității de fapt pe care Curtea o afirmă, printr'un adevărat exces de putere, căci tot densusa recunoaște că d-na Lecca a făcut grabnice demersuri pentru a obține permisiunea tăerii, că a reușit în aceste demersuri și că Duca a avut cunoștința de această reușită — lucru pe care Curtea de alt-fel nu îl poate tăgădui față de actele oficiale, produse de noi în instanță, și pe martorii ascultați și în contra și peste cele alegate de însuși Duca,— Curtea face o simplă afirmare pe care tot densusa o contrazice când spune că permisia de fapt Duca a avut-o, dar era afară din lege;

«Asupra imposibilității legale, Curtea omite a răspunde la întâmpinarea făcută de noi și anume că avisul consiliului tehnic al pădurilor aprobat de Minister, prin care s'a dat permisiunea de a se tăia pădurea conform contractului cu Duca, până la facerea angajamentului este perfect legal și executoriu în baza art. 30 § 2 și alin. final Codul silvic. Iar dacă s'ar găsi că în mod indirect Curtea răspunde la această întâmpinare, atunci rămâne că Curtea violează zisul text de lege.»

II. «Exces de putere prin denaturare de acte și omisiune esențială.

«Curtea, pentru a considera că d-na Lecca a fost pusă în întârziere de către Duca, în privința amenajamentului pădurei, și în lipsa somațiunii pe care singură o recunoaște de nulă invoacă două telegrame posteroare ale lui Duca și chemarea în judecată.

«Or, telegramele pe care le invoacă Curtea, nu spun absolut nimic de chestia lipsei unui amenajament al pădurei.— Chemarea în judecată tot așa.

«Acesta întâmpinări le-am făcut dinaintea Curței, fără ca Curtea să răspundă nimic.

«Tot așa Curtea omite, a se pronunța asupra scrisorilor schimbate între d-l Lecca și d-l Duca, pe care le-am invocat pentru

a stabili că Duca nu s'a plâns de lipsa amenajamentului și că totul la el a fost un pretext».

Având în vedere decisiunea supusă recursului prin care se declară resiliat contractul de vânzare a unei cantități de lemne intervenit între recurentă și pârâțul Duca, obligând în același timp pe recurentă a restitui pârâțului suma de 60000 lei ce primise în comptul a celei vânzări cum și 1000 lei daune interese;

Considerând că Curtea de apel având a stabili cesiunea responsabilității precum și căreia dintre părți i se cuvine vre-o desdaunare pentru neexecutarea contractului, stabilește în fapt din diferite împrejurări că contractul nu s'a putut executa din cauza recurentei, singura în culpă în această afacere și care a pus în imposibilitate de fapt și de drept pe pârât de a se folosi de exploatarea pădurei;

Considerând că de alt-fel, faptul că pădurea ce recurenta vinduse era supusă regimului silvic nu fusese adus la cunoștința pârâțului și dar, întru cât nu fusese amenajată așa cum prescrie art. 4 din Codul silvic acest fapt era un motiv legal pentru pârât de a obține resilierea vânzării întru cât densus nu se putea folosi de exploatare de cât cu riscul de a fi oprit de autoritatea în drept și de a fi supus penalității prescise de art. 14 din Codul silvic;

Considerând că nu se poate susține că autorizația provisorie dată de minister cu avisul Consiliului tehnic superior al aceluși minister putea ține locul formelor prescise de art. 30 din Codul silvic și dar pârâțul putea continua exploatarea, întru cât în privința amenajării Consiliul nici avea putere de la lege de a da asemenea autorizații provisorii, ci singura formalitate ce urma a se îndeplini era cea prescisa de art. 4 din Codul silvic adică de a exista un decret Regal care să autorize amenajarea acelei păduri, formalitate ce recurenta nu a îndeplinit-o;

Că așa fiind, din toate aceste puncte de vedere mijloacele de casare a aui fi respinse ca neîntemeiate;

Asupra mijlocului al III :

• Exces de putere. — Contrarietate în considerante și violarea art. 1206 Cod. civil.

• Duca a mărturisit la interogatoriū că din suma de 60000 ce pretinde că a avansat asupra pădurei la facerea contractului, și la restituirea căreia Curtea a condamnat pe d-na Lecca, numai 16000 lei 'i-a dat cu ocazia contractului, iar restul erau creanțe anterioare.

• Curtea în considerantele sale constată și din alte dovezi că într'adevăr, Duca avea să primească sume de bani de la Dim. Lecca, anterior vânzării pădurei d-nei Lecca, și totuși tot Curtea condamnă pe d-na Lecca să plătească d-lui Duca întreaga sumă de lei 60000 pe care nu a primit-o, biziindu-se pe răspunsul d-lui Duca la interogatoriū, pe care l denaturează făcând o greșită aplicațiune a indivisibilității mărturisirei.

Considerând că în privința acestui punct, Curtea constată că de-și în adevăr la facerea contractului recurenta primise numai 16000 lei însă nu este mai puțin adevărat că recurenta fie în persoană fie prin soțul său primise anterior în total lei 60000 de la pârât, după cum singură a declarat la facerea contractului sume ce în urma interogatoriului făcut de recurentă pârâțului s'a constatat că erau date tot în vederea cumpărării pădurei;

Că așa fiind față cu cele ce preced și acest mijloc este neîntemeiat;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

JUDECĂTORIA OCOLULUI URLAȚI

Audiența de la 19 Decembrie 1902

Iancu S. Niculescu cu Nicu Constandinidici

Carte de judecată civilă No. 775

Delict civil. — Quasi delict. — Condițiuni esențiale. — Erbărit. — Neplata erbăritului. — Poprirea vitelor date în erbărit de către arendaș sau proprietar pentru ne-

plata erbăritului. — Dacă constituie un quasi-delict. — (Art. 998, 1169, 1170, 1610, 1619 și 1730 Cod. civil).

Orî-ce faptă a omului care cauzează altuia prejudiciū obligă pe acela din a cărui greșală s'a ocazionat a-l repara, și pentru aplicarea acestui dispozițiū din art. 998 din Codul civil, legiuitorul cere trei condițiuni esențiale, adică: I) Ca faptul care cauzează un prejudiciū să fie un fapt ilicit, de unde rezultă că el să nu consistă în exercițiul unui drept; II) Ca faptul să fie imputabil autorului și să lezeze un drept al altuia; al III) Ca acela căruia i se impută faptul să fie în culpă și adică să i se impute, dacă nu reaua intențiune, cel puțin o eróre, o neglijență, sau o imprudență.

Așa, faptul că arendașul său proprietarul, pentru neplata erbăritului, poate, într'un moment dat, să poprească vitele date în erbărit pe moșia lor, nu constituie un quasi-delict, căci arendașul său proprietarul nu aui făcut alt-cena de cât un ce relativ la exercițiul unui drept al lor, care drept le este consacrat atât prin tradițiune cât și prin lege.

S'a ascultat reclamantul prin avocatul său C. Popescu și pârâțul prin d-l avocat T. Atanasiu.

Judecata,

Asupra prezentei acțiuni în daune;

Ascultând pe părți în susțineri;

Având în vedere depunerile martorilor audiați în ședința de la 10 Decembrie 1902, coroborate cu petițiunea adresată Prim. Podeni Noi de către d-l N. Constantinidi și prezentată în copie sub No. 1849/902 cum și arătările părților făcute azi în instanță din care rezultă în fapt următoarele: Reclamantul I. S. Niculescu convine cu pârâțul Nicu Constantinidi arendașul moșiei Rahova, ca vitele sale să pășuneze pe tot timpul verei anului 1902; că această convențiune a avut ființă și că din desbateri reclamantul nu face dovadă că a achitat prețul erbăritului convenit ca arendă, pe timpul cât vitele sale aui pășunat pe proprietatea pârâțului. Se mai constată că pârâțul, cu de la sine putere a luat vitele reclamantului, care erau date în erbărit pe moșia sa, ducându-le la oborul moșiei sale.

Față de cele constatate, urmează să examinăm dacă acțiunea de față întrunește, sau nu, elementele art. 998 C. civil.

După disp. art. 998 C. civil, ori ce faptă a omului, care cauzează altuia prejudiciū, obligă pe acela din a cărui greșală s'a ocazionat, a-l repara. Legiuitorul pentru aplicarea acestui art. cere trei condițiuni esențiale, adică: 1) Ca faptul care cauzează un prejudiciū să fie un fapt ilicit, de unde rezultă că el să nu consistă în exercițiul unui drept; 2) ca faptul să fie imputabil autorului și să lezeze un drept al altuia; 3) ca cel căruia i se impută faptul să fie în culpă, adică să i se impute, dacă nu reaua intențiune, cel puțin o eroare, o neglijență sau o imprudență.

Faptele așa cum s'aui petrecut și adică: pârâțul prin faptul că într'un moment dat, cu putere de la sine, și fără nici o autorizațiune prealabilă, luând vitele reclamantului care erau date în pășune pe moșia sa și ducându-le la oborul moșiei, s'ar părea că întrunește în totul condițiunile cerute de art. 998 C. civil, căci, cu drept cuvânt, nimănu'i nu 'i este permis a-și face dreptate singur, și deci, aceasta ar constitui o rea voință din partea pârâțului și lesarea unui drept al altuia.

Având în vedere însă că, după obiceiurile vechi din țară, proprietarii sau arendașii, pentru plata erbăritului etc., a avut în tot-dea-una privilegiū pe vitele ce erau și sunt în pășunare pe proprietățile lor; că aceste vite sunt considerate ca un fel de gagiū, deposit pentru garantarea prețului arendei. Insuși legiuitorul prin disp. art. 1619 și 1730 C. civil consacră acest principiu și declară că proprietarul este în drept, ca depo-

sitar, a reține lucrurile locatarului, considerându-le ca un privilegiu pentru locator (C. Buc. s. I/901; Cas. s. I No. 243/81; Cas. s. I No. 86/90; C. Galați s. I No. 6/88).

Considerând că din toate acestea rezultă că arendașul său proprietarul, pentru neplata erbăritului, poate, într'un moment dat, să poprească vitele date în erbărit pe moșia sa pentru neplata arendeii, fără ca aceasta să constituie un quasi-delicț; căci el, arendașul, nu a făcut alt-ceva de cât un ce relativ la exercițiul unui drept al său, care drept îi este consacrat atât prin tradițiune cât și prin lege (Cas. s. I No. 344/88).

Că așa fiind, faptul comis de părât neîntrunind elementul primordial al art. 998 C. civil, urmează să credem că și cele-l'alte elemente, adică culpa, greșala, imprudența sau neglijența nu pot fi imputate părții părâte; de unde rezultă că acțiunea de față este neîntemeiată și urmează a fi respinsă ca atare.

Văzând și disp. art. 1169, 1170, 998, 1610 și 1730 C. civil.

Pentru aceste motive, respinge ca ne fondată acțiunea, etc.

Judecător (s) Ernest Niculescu

Observație.— In cât privește condițiile cerute pentru-ca cine va să poată fi tras la răspundere din cauza unui delicț sau quasi-delicț, vezi D. Alexandresco, *Dreptul civil român*, t. V, p. 395 urm.

(N.R.)

JUDECĂTORIA OCOLULUI I PLOEȘTI

Audiența de la 13 Ianuarie 1903

Petre Nicolescu cu Vasile Călin

Jurnalul No. 7

Tutelă. -- Tutore legal. — Interese contrarii între tutor și minor.—Tutor ad-hoc sau administrator ad-hoc.— Cine 'l numește. — (Art. 343 Cod. civ.; Art. 67 din pr. civilă).

Când între tată și copilul său minor se ivesc interese contrarii, efectele administrațiunii legale fiind momentan suspendate, fără ca o tutelă să se fi deschis, este locul a se numi pentru minor un administrator ad-hoc.

In ce privește calitatea titlului acestui reprezentant provisoriu, el nu poate să fie de cât un administrator ad-hoc, care să lucreze în aceeași calitate ca și acel pe care 'l înlocuiește, iar nici de cum un tutore ad-hoc, din moment ce o tutelă nu este încă deschisă.

Acest administrator se numește de către instanța sesizată cu cererea de chemare în judecată.

Noi Judecătorul,

Având în vedere petițiunea adresată acestei judecătorii, în ziua de 12 Ianuarie a. c., prin care petiționarul Vasile Călin, din Ploești, cere ca judecata să dispue numirea unui tutor ad-hoc, care să reprezinte pe fiica-sa minoră Ștefania Călinescu, în contestațiunea ce a făcut, contra procesului verbal de urmărire, dressat după cererea creditorului Petre Nicolescu, casierul societății «Mihaii Viteazu» din Ploești, în urmărirea creanțelor ce are contra debitorului său Vasile Călin, petiționarul de astăzi;

Având în vedere, că această cerere este justificată prin faptul, că între petiționar și fiica-sa, minoară, există interese contrarii cu privire la contestațiunea făcută, și că prin urmare urmează a'i se numi acesteia, un alt reprezentant legal, pentru a putea sta în judecată, în numele ei, așa cum cere legiuitorul prin articolul 67 din Procedura civilă;

Considerând, că după dispozițiunile acestui articol, «pentru ca cine va să poată face o cerere în judecată, sau pentru a se putea apăra contra unei cereri, trebuie să aibă liberul exercițiu al drepturilor sale», iar acele care

nu-l au, să fie reprezentate, «în chipul arătat de legile cari regulează starea sa și organizarea lor»;

Considerând că după dispozițiunile articolului 343 Cod civil, atât în timpul căsătoriei este acela care administrează averea copiilor săi, până la esirea lor de sub puterea paternă, reprezentându-i în același timp și înaintea instanțelor judecătorești, în cazul când s'ar simți nevoie;

Considerând însă, că atunci când între tată și copilul lui, s'ar ivi interese contrarii, acesta nu mai poate să aibă rolul ambelor părți reunit în persoana sa, efectele administrațiunii legale fiind momentan suspendate, fără ca o tutelă să se fi deschis, și că în asemenea cas, este locul de a numi, pentru minor, un administrator ad-hoc;

Considerând, că în ceia ce privește calitatea titlului acestui reprezentant provisoriu, doctrina și jurisprudența cea mai recentă a instanțelor superioare din Franța, au decis că el nu poate să fie de cât un administrator ad-hoc, care să lucreze în aceeași calitate ca și acel pe care-l înlocuiește, iar nici de cum un tutor ad-hoc, din moment ce o tutelă nu este încă deschisă;

Considerând, de asemenea, că și în ceia ce se referă, la numirea acestui administrator ad-hoc, — neexistând nici tutelă, nu poate exista nici consiliu de familie constituit în acest scop, care nu ar avea nici o rațiune de a fi — așa că urmează că această numire să fie făcută de instanța judecătorească competentă;

Considerând că în speță afacerea fiind pendinte înaintea acestei judecătorii, aceasta este aceea care urmează a da și autorizațiunea necesară cerută conform dispozițiunilor articolului 67 Proc. civilă;

Că prin urmare, din momentul în care cererea de față, s'a văzut pe deplin justificată, ea urmează a fi încuvințată, față de cele expuse mai sus;

Pentru aceste motive, dispunem numirea ca administrator ad-hoc, etc.

Jude-ajutor (s) Nic. M. Pârvulescu

BIBLIOGRAFIE

A apărut

CODUL DE COMERCIU

cu

NOUA LEGE A FALIMENTELOR

ADNOTATĂ

COPRINZÎND SUB FIE-GARE ARTICOL:

- I) Trimitere la autori. II) Jurisprudența română. III) jurisprudența străină. IV) Motive. V) Note explicative și scurte comentarii de

ION N. CESĂRESCU și EM. M. DAN

La finele Codului s'a adăugat: Expunerile de motive din anii 1885, 1899 și 1900, precum și un Index alfabetic

— PREȚUL 6 LEI —

DE VÎNZARE la Tipografia și Redacțiunea acestui ziar București, str. Carol 19 sau Splaiul Brâncoveanu Voevod 6, vis-a-vis de Palatul Justiției, de unde se expediază contra valoare, timbre sau mandat poștal.

Incasatorul nostru voiajor d-l Riveanu fiind plecat în Moldova după încasările ziarului, rugăm pe onorații noștri abonati a ține seamă de sacrificiile ce ne impunem și a'i da tot concursul pentru a putea încasa abonamentele datorite. Acei cari se pun în curent cu plata, rugăm a ne avisa pentru a le putea trimite tabla de materii pe 1902, care repetăm, nu o trimitem, de cât numai celor ce sunt în curent cu plata abonamentului.

Abonamentele se pot trimite și prin mandat poștal numai pe adresa d-lui CODREANU, Redactor Administrator și Proprietar al ziarului.